

Sok minden elveszett, de nem veszett el minden

A forradalom leverésének 55. évfordulójára emlékeztek zirci polgárok

Az apátsági udvarban gyülekeztek, majd egy mécsessel kezükben átsétáltak az emlékezők az 56-os emlékkőhöz. Egervölgyi Dezső, a Zirci Országzászló Alapítvány kulturális felelőse elmondta: azért jöttünk össze, hogy emlékezzünk a huszadik század egyik leggyalázatosabb történelmi eseményére.

1956. november 4-ének hajnalán megtámadták hazánkat az orosz csapatok, körülzárták Budapestet, megkezdődött az ostrom. Ágyúdörgés, gépfegyverzaj... „A szabadság génusza kiejtette kezéből a koszorút, melyet az addig elhunyt hősöknek fonott” – fogalmazott a szónok, aki 1849-hez hasonlította az '56. novemberi eseményeket. Mint elmondta, akkor is a keleti horda döntötte romba szabadságvágyunkat, belső árulók által. „Mindaz, ami tegnap még ünnepnek tűnt, egy pillanat alatt semmivé vált. A fegyverek elhallgattak, és a sötét, néma csöndből nem egy új világ bújt elő, hanem a régi folytatódott vérrel áztatva, csak nem Rákosi-, hanem Kádár-rendszernek hívja majd az utókor” – hallhattuk Egervölgyi Dezső szavait, majd egy szirénázó mentőautó miatt pár pillanatra az emlékműt is néma csönd vette körül...

A szónok folytatta: – Az éltető szabadság pár napja után egyik pillanatról a másikra bedördült valami más, amit szintén szabadságnak hívnak, csak az a gyarmatosítók által nyújtott szabadság, mely a kézre, lábra, szellemre tett láncon együtt jött. A megtorlás nem maradt el. Ez a félig-meddig szabadság nagyon sok vért követelt. '56 végén csikorogtak az akasztófa csigái, majd '57–58–59-ben is folyamatosan dolgoztak és dolgoztattak a pribékek, hogy biztosítsák az el nem ítélték részére a szabadságot. Rákosi elrendezte az arisztokráciát, majd Kádár a munkást és a parasztot. Nem volt lelkiismeret-furdalásuk, mert még 1961-ben is ítélték halálra embereket '56-os cselekedetért. Félték, és csak a legkeményebb terrorral gondolták féken tartani a magyart. Az alapítvány kulturális felelőse név szerint is megemlégett néhány áldozatot: *Mansfeld Péter* esetében megvárták, míg betölti 18. életévét. Kivégezték *Brusznjai Árpádot*, a „finom lelkű filológust”, görög tanárt is. 1958. január 9-én *Tóth Ilona* végzős orvostanhallgató esett a terror áldozatául. 1957-ben *Brenner János* papot egy súlyos beteghez kicsalták, s 32 késszúrással megölték. Ők voltak a legnagyobb ellenségek, valamint a munkás, a katona és a paraszt – tette hozzá Egervölgyi Dezső. „Ne feledkezzünk meg róluk, adjuk tovább vérük mosta emléküket” – hangzott el a mécsesek megvilágította emlékkő mellett. Ázottan, kissé megviselten heverték ott az október 23-ai koszorúk az enyhe szél által erősen lobogó fekete zászló alatt. Erre a napra felszállt a városra hosszasan rátelepedő köd, s mintha az utcai fények is az ötvenhatosokért gyúltak volna ki. *Huszár G. Lőrinc* perjel atya elmondta, több mint egy évtizeddel született 1956 után, de vannak családi emlékei az eseményekkel kapcsolatban: nagyapja testvérét négyévi börtönre ítélték azért, mert ő kezdeményezte a faluban a felszabadulási emlékmű ledöntését. A ciszterci közösség képviselőjeként úgy fogalmazott: „a Rákosi-diktatúra és a Kádár-rendszer is célul tűzte ki az egyházak tönkrevetését, a kereszténység kiirtását magyar hazánkban, de mégis itt vagyunk”.

– Az 1956. október 23-ai események a lengyel nép iránti szimpátiatüntetéssel kezdődtek. Sok párhuzam van a két nép történelmében, mint bennünket, őket is többször lerohanták keletről. Egyben azonban különbözünk: a lelkületben – hallhattuk az atyát, aki ennek alátámasztásaképpen egy történetet mesélt el az emlékező csoportnak. Az 1600-as évek közepén a svédek egész Lengyelországot elfoglalták, egy pálos-rendi kolostor kivételével. A lengyelek, az egyébként történelmükben özönvízként emlegetett eseményhez úgy viszonyultak: minden elveszett, de egy biztos pont maradt, Mária szentélye, a már akkoriban is zarándokhelynek számító kolostor. Ebből az egy pontból kiindulva újra vissza fogjuk foglalni Lengyelországot. Sajnos, mi magyarok úgy gondolkodunk, hogy ha valami elveszik, akkor minden elveszett – mondta Huszár G. Lőrinc, majd hozzátette: 1956. november 4. után sem veszett el minden. Sok minden elveszett, de maradtak becsületes, igaz emberek, normális közösségek ebben a hazában. Ezekből a pontokból újra föltámadhat Magyarország! – zárta emlékező gondolatait a ciszterci rend képviselője, majd közös imádságra került sor az őszi estében.

Elhelyezték mécseseiket az emlékezők az '56-os kőnél

Kelemen Gábor